selle juures ütles, seda wõib hõlpsaste arwata, aga mis tema sest hoolis! Temale oliwad ju tema peenikesed inimesed, kellega ta ümber käis, enam wäärt kui need, kes temale elu annud! — —

Kui Martin paar aastat omas ametis oli olnud, mõtles ta ka wiimaks enesele teist poolt wõtta. Ta mõtted selle poolest langesiwad noh, mis te arwate, kelle päale? Ei kellegi muu kui baron Ritteri tütre Ella pääle. Temaga oli Martin ühes koos klawerit mänginud, ja iga kord oli Ella tema wastu wäga lahke olnud.

Päale selle wõeraspidu, mil Martin baron Ritteri mõisas wõerusel käis, oli Ella weel üheks aastaks Tartu tulnud wiimast õppust saama. Selle aasta ajal oliwad nad jälle tihti kokku mänginud ja teine teist weel enam tundma saanud. Pärast seda oli Ella sagedaste oma mammaga Tartus käinud, ja iga kord läks Martin teda teretama ja temaga tükiks ajaks juttu ajama.

Nüüd, kus tal niisugune nõu oli, oodas ta ära, kuni Ella jälle linna tuleb. See sündis pea, ja ta läks tema juure. Juhtus just nii, et Ella ükspäini kodus oli, teised oliwad kõik wälja läinud.

See oli just tema meele pärast, ja ta hakas oma asjaga warsti pääle. Wäga peenikest moodi oskas ta Ellale kõik tunnid, mis nad ühes ära wiitnud, meelde tuletada ja jutu hästi magusale joonele saada. Wiimaks tuli ta selle asja pääle rääkima ja mõistis seda niisama filedate sõnadega ära kõnelda. Ella paled hakasiwad punetama, kust Martin ära nägi, et ta palwe kuuldud oli.

Wähe aja pärast oli Martinil ka «jah» sõna käes. Aga Ella ei teadnud weel mitte, kas kõik wõib sündida, sest et papa ja mamma käest enne weel luba pidi toodama.

Warsti pääle selle tuli ka baroni proua kodu, ja mõlemad noored inimesed paniwad oma asja ta ette. Ei läinud kaua, siis oli proua täieste selle poolt ja lubas teha, mis wõimalik, et baron oma loa annaks seks asjaks. — —

Martin oli wäga rõõmus, et asi juba nii kaugele edenenud. Üks kartus oli tal weel, ja see oli: kas baron ka oma loa annab.

Proua sõitis pea Ellaga kodu ja rääkis baroniga selle asja pärast. Baron kuulas hoolega tema käest järele, mis seisuses Martin on. Seda ta juba teadis, et ta waeselt rahwast oli wälja tulnud. — Ehk küll proua temale ei ütelnud, et Martin Eesti sugust on, waid temast rääkis, nagu oleks ta Saksalane, ja muidu iga pidi teda kiitis, ei nähtud baronit ometi mitte iseäranis selle üle rõõmustawat. Natukene aega mõtles ta järele ja ütles siis kindlaste: «Ei, mehele, kes mõisniku sugust ei ole, mina oma ainust tütart ei anna. See ei lähe mitte korda, et meie mõis pärast meid inimeste kätte saab, kes meie seisuses ei ole.»

Ei awitanud proua ja tütre südamelikud palwed mitte kõige wähemat. Baron jäi kindlaks sesse, mis ta kord oli ütelnud.

Kurwa meelega pidi Ella Martinile teada andma, et tema papa luba mitte ei anna ja et ta ise midagi teha ei jäksa. See tegi Martini hirmus